Aventurile submarinului DOX

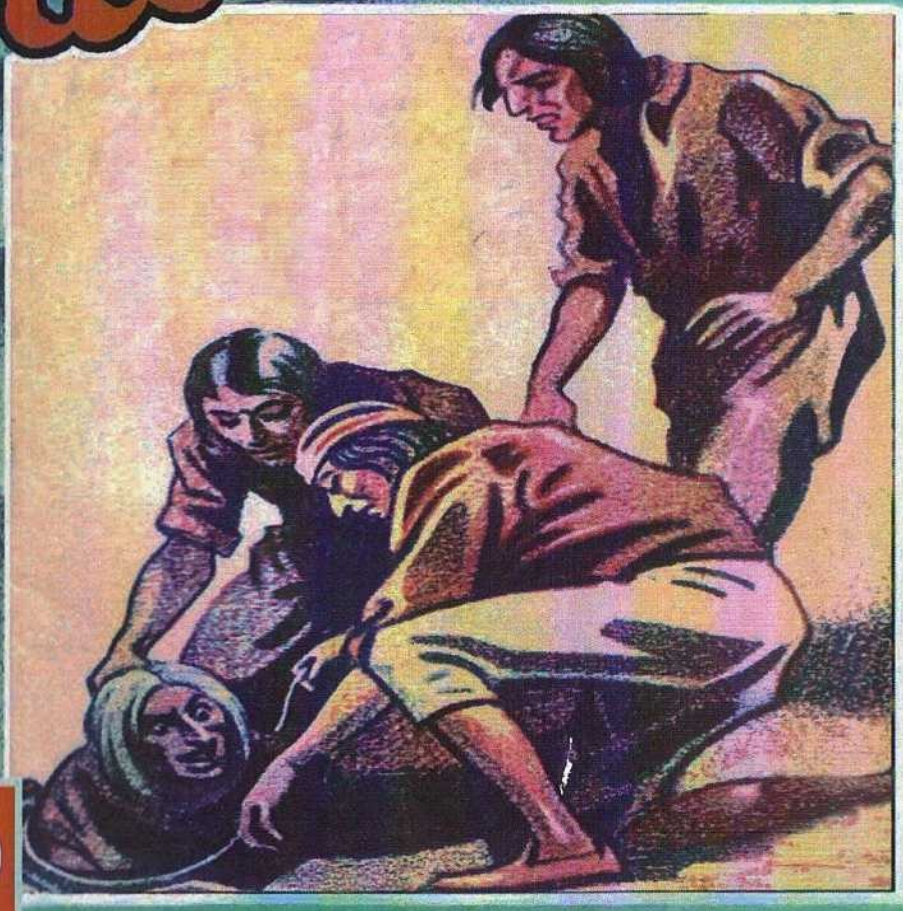

SERIE NOUĂ

129

Indienii din America de Sud

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 129

INDIENII DIN AMERICA DE SUD

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
PRIMEJDII NEBĂNUITE

DOCTORUL BERTRAM urmă să povestească:

— O zi de odihnă în inima pădurii seculare din America de Sud, ca oaspeţi ai unui trib de indieni aproape necunoscut. Asta era ceva pentru noi, cu atât mai mult cu cât Calcalet, Huaina şi Matşu, oamenii care ne-ar fi putut deveni primejdioşi, erau morţi.

Când ieşirăm dimineaţa din colibă, zisei lui Marian:

— E ciudat, zău aşa, că suntem acum oaspeţii acestui trib, care altminteri se arată atât de duşmănos împotriva tuturor europenilor – şi asta numai pentru că Pongo al nostru a salvat-o pe Oro, fata căpeteniei, din ghearele jaguarului. Sunt curios să văd ce lucruri interesante vom afla cu privire la obiceiurile gazdelor noastre.

Spunând acestea Marian arătă cu mâna înainte şi zis:

— După cât mi se pare, vom vedea în curând ceva foarte interesant, probabil o înmormântare.

Coliba care ni se dăduse era la marginea satului şi aveam o privelişte deschisă asupra câmpiei la capătul căreia se afla aşezarea indienilor Toba. Era o adevărată stepă-pampas, care se întindea până departe. Pe dreapta ţinutul era un desert şi numai nisip, fără nici o vegetaţie şi colo, la vreo suta de metri depărtare de sat vedeam câţiva Toba îndeletnicindu-se cu săpatul unei gropi adânci.

Pornirăm agale într-acolo. Indienii îşi văzură înainte de lucru, făcând o groapă perfect rotundă, de mărime potrivită. Mă adresai lui Marian:

— Crezi ca e vorba de o înmormântare? Nu-mi pot închipui asta, căci atunci ar face o groapa cum se cere. Şi noi am auzit doar că de obicei îşi lăsă morţii să fie mâncaţi de furnici, pentru ca animalele să nu dezgroape cadavrele. Astfel că, groapa asta trebuie să aibă altă însemnătate. Ah, ia te uită, ăşti doi indieni construiesc un capac în toată regula, care va servi, desigur, la acoperirea gropii.

Mă apropiai de cei doi tineri indieni care făceau din lut un capac rotund, de aceeaşi mărime cu groapa pe care o

săpau tovarăşii lor.

— Hm… ciudat! făcu Marian, îngândurat. Dar vom vedea noi îndată ce înseamnează asta. Cei doi indieni care frământau lutul îşi vedeau liniştiţi de treabă. Capacul era gata, dar îi mai făcură şi o margine înălţată şi un mâner la mijloc.

Privirăm câtva timp la ei, apoi ne înapoiarăm la lagăr, căci vroiam să îmbucăm şi noi ceva, apoi să veghem la confecţionarea raniţelor noastre, pe care indienii îşi luaseră sarcina să le facă din piele de cerb.

Pongo, care prin salvarea fiicei căpeteniei se bucura de o consideraţie deosebită în rândurile indienilor, ne şi ieşi în întâmpinare.

— *Massers* mănâncă! spuse el, scurt.

Îl urmarăm la coliba căpeteniei, în faţa căreia ardea un foc. Alături de căpetenie şedea fiică-sa. Era şi tânărul Hua, care o rupea puţin pe spanioleşte şi era nevoit să ne servească drept tâlmaci.

După masă merserăm în tovărăşia căpeteniei, la locul unde se săpa ciudata groapă. Hua, pe care-l întrebarăm de rostul ei, ne spuse că-l vom afla mai târziu.

Cu asta curiozitatea noastră spori, fireşte, de aceea ramaserăm lângă căpetenie şi câţiva indieni mai bătrâni, la mică depărtare de misterioasa groapă.

Dinspre sat veniră acum patru indieni tineri, care purtau între ei un bătrân. Acesta trecu pe lângă noi, clătinându-se pe picioare şi se opri în faţa gropii. Doi din tinerii indieni îi petrecură o curea peste braţe, îl ridicară, apoi îi dădură drumul încetişor în groapă.

Unul din tineri îi îndruma pe cei doi, în vreme ce al patrulea ridică în sus capacul de lut. După ce bătrânul dispăru în groapă, celălalt aşează capacul la loc.

După aceea, cei patru indieni se-ntoarseră nepăsători şi se înapoiară în sat.

— Ce înseamnează asta? îl întrebai pe Hua.

Căutând cuvintele, el ne lămuri că era vorba de o moarte de bunăvoie. Orice Toba, devenit schilod, în urma vreunui accident, pune să fie omorât, iar indienii bătrâni şi neputincioşi obişnuiesc să se lase îngropaţi de vii, ca să nu

cadă în sarcina altora.

Poate că aveau dreptate aceşti bătrâni, despărţindu-se de viaţa, atunci când se socoteau o povară, dar nu e mai puţin adevărat că felul acesta de moarte era înfiorător. Să te înăbuşi încetul cu-ncetul…

Păşind alături de Marian mă-ntorsei repede în sat, fără să mai arunc privirea înapoi.

— E grozav – murmura prietenul meu – ce de lucruri se pot vedea pe pământ! Haide mai bine să mergem colo, unde tinerii războinici fac exerciţii de tras cu arcul.

Cu greu izbutii să-mi alung din minte cele ce văzusem adineauri. Tinerii care se îndeletniceau cu slobozirea săgeţilor făceau adevărate minuni. Hua ne lamuri că vreo câţiva tineri îşi treceau examenul de războinici şi trebuiau, ca de la o distantă de cincizeci de metri, să nimerească ţinta cu o siguranţă desăvârşită, de nouăsprezece ori din douăzeci.

Abia după aceea erau consideraţi bărbaţi adevăraţi şi aveau dreptul să voteze la alegerea căpeteniei. Hua ne mai lămuri că şeful, căpetenia, se bucura de putere nelimitată numai în război, altminteri e un simplu membru al tribului, ca oricare altul.

După ce privirăm câtva timp la tragerea cu arcul, ne duserăm în sat ca să vedem cum se lucrează raniţele noastre.

Trei Toba se îndeletniceau cu confecţionarea lor din piele de cerb bine tăbăcită şi le lucrau cu atâta arta, încât rămaserăm pe deplin mulţumiţi.

Mai avurăm prilejul să cunoaştem un obicei foarte interesant al acestui popor ciudat. Pe când umblam prin sat cu tâlmaciul nostru, observarăm o fată care aşează în faţa unei colibe un vas făcut dintr-un dovleac, apoi se piti îndărătul unul tufiş din apropiere.

Hua ne lamuri îndată despre ce era vorba. Indienii Toba nu se căsătoresc niciodată cu o fata din acelaşi trib, ci se duc totdeauna în alte sate să-şi caute tovarăşele de viaţa. Acum, de pilda, venise dintr-un sat vecin un tânăr indian, ca să-şi caute aici femeie.

Vorba e, însă, că nu el îşi caută o fată, ci vreo fată căreia

îi place el, încearcă să se apropie astfel de dânsul. Şi în vreme ce tânăra e la vânătoare, ea îi aşează în drum un vas de dovleac cu o băuturi ce aduce cu berea. Acest vas arată toate însuşirile fetei pe care ea le scrie – le zgârie, mai bine zis – în hieroglife pe suprafaţa dovleacului.

Dacă tânărul, întorcându-se de la vânătoare, bea îndată berea, înseamnă că primeşte propunerea de căsătorie. Dacă nu-i dă atenţie, însă, faptul e considerat ca o insultă pentru fată şi junele trebuie să părăsească îndată satul.

Dacă se face căsătoria, cel dintâi lucru ce-i are de făcut să construiască o colibă şi Hua ne spuse că fetele Toba ar fi cele mai bune şi credincioase soţii.

Seara avurăm prilejul şi vedem un dans al flăcăilor şi fetelor – acestea din urmă alegându-şi partenerul şi dănţuind îndărătul lui.

Hua ne conduse apoi la focul de tabără al căpeteniei, unde găsirăm gata cele trei raniţe ale noastre. El ne tălmăci cuvântarea lungă a căpeteniei, prin care acesta repeta că-i vom găsi pe cei doi nemţi în nord-vestul lui Gran Chaco, dar că acolo erau ţinuturi întinse lipsite de apă, întrerupte doar de mlaştini sărate.

Căpetenia ţinea să ne conducă, împreună cu câţiva războinici până la începutul acestui ţinut secetos, apoi trebuia să se întoarcă, deoarece acolo locuiau indienii duşmani.

Oro, fata căpeteniei, ne dădu iarăşi o sticluţă cu contraotravă, căci şi tribul duşman folosea grozavele săgeţi otrăvite.

Hua ne spuse că aceşti indieni nu-i sufereau pe străini în ţinutul lor şi căpetenia era încredinţată ca nu-i vom mai găsi în viaţă pe cel doi nemţi. Calcalet îi dusese într-un ţinut unde trebuie să-şi fi găsit moartea – şi făcuse asta, fireşte, cu scopul de a-i jefui.

Iată de ce, a doua zi dimineaţa, pornirăm la drum cam îngrijoraţi.

Până la amiază ne însoţiră indienii Toba. Ne spuseră ca ne aflam la marginea ţinutului duşman, aşa că ei nu puteau merge mai departe.

Nu prea mă simţeam liniştit când ne părăsiră tovarăşii.

Eram ameninţaţi în fiece clipă de o moarte grozavă, împotriva săgeţilor otrăvite slobozite pe furiş, nu folosea nici cea mai mare atenţiune sau vitejie.

Atâta vreme cât ne mai aflam în pampas, nu trebuia să ne temem prea mult, căci puteam cuprinde cu privirea o întindere mare, dar în depărtare începea să se zărească iarăşi o dunga întunecată, ceea ce însemna pădure – şi acolo puteau să fie ascunşi Indieni cu grozavele lor săgeţi otrăvite şi poate că ne şi zăriseră eu ochii lor ageri.

După un ceas ne aflam în faţa pădurii, de care ne mai despărţea o fâşie de apă potrivit de lată şi liniştită. Când furăm pe mal băgarăm de seamă că apa trebuia să fie foarte adâncă. N-aveam încotro, eram nevoiţi să trecem înot dincolo, căci pe partea noastră nu erau copaci din care şi ne fi putut întocmi o pluti.

Pe când stăteam încă îngânduraţi în faţa apei, privii întâmplător spre marginea pădurii şi... tresărit speriat, căci dintr-o tufă ieşise la iveală un chip omenesc. Scosei repede revolverul, dar în aceeaşi clipă capul dispăru.

— Ce e? întrebă Marian, ducând şi el mâna la arma.

— Un om privea din tufa de colo – răspunsei, agitat – cu siguranţă însă că nu era indian... Mi se părea a fi european, un chip bărbos, cu ochi mari, plini de văpaie.

Vorbisem cam tare şi deodată se mişcă tufa din care privise omul cu pricina. Îndreptarăm armele într-acolo, dar le lăsarăm îndată în jos, când auzirăm un glas spunând în nemţeşte:

— Domnilor, salvaţi-mă! Sunt urmărit de indieni. Dar feriţi-vă de ap...

Bărbosul, al cărui chip avea trăsături delicate dar răvăşite de suferinţă, îşi rupse vorba cu un ţipăt, apoi o putere nevăzută îl trase înapoi în tufiş.

Indienii îl înhăţaseră, aşa dar, în faţa ochilor noştri, fără ca noi să-i fi putut veni în ajutor.

Şi acum trebuia să ne apărăm pe noi înşine, căci apa era lată de aproape zece metri şi-apoi văzusem noi cât de bine se pricepeau să nimerească indienii cu săgeţile lor chiar de la o depărtare de cinci ori mai mare.

— Ce-o fi crezut? întrebai, mirat. Să ne ferim de ap...? De

sigur că e vorba de apa. Or fi crocodili în ea?

— Nu ştiu, poate ceva şi mai rău – răspunse Marian – fapt e că nu trebuie să îndrăznim acum s-o trecem înot. E suspect chiar numai că indienii nu încearcă deloc să ne îndepărteze cu săgeţile lor. Ştiu, deci, că nu putem trece apa. Şi totuşi trebuie să ajungem de partea cealaltă.

În vreme ce stăteam acolo şi priveam când la apă, când spre pădure, îndărătul nostru se desfăşura o dramă a ţinuturilor sălbatice.

Se auzi un strigăt de spaimă, apoi tropăit puternic şi întorcându-ne repede, văzurăm un cerb de pampas venind în goana spre noi. Îndărătul lui alerga prin iarbă un jaguar mare, care voia să-şi înhaţe prada înainte ca aceasta să ajungă la apă.

Situaţia putea deveni primejdioasă pentru noi: în pădure erau indienii cu săgeţile lor otrăvite, îndărătul nostru un jaguar care nu va şovăi să ne atace pe noi, daca cerbul va scapă.

Trebuia să fim cu ochii atât la pădure, cât şi la jaguar. Se părea că nici cerbul înspăimântat, nici fiara lacomă nu ne zărise încă.

Abia aproape de tot de noi cerbul se opri brusc şi căută să se arunce în laturi – dar trupul enorm al jaguarului făcu o săritură în aer şi căzu pe ceafa bietului cerb.

Asta se petrecu la cel mult doi metri de noi. Animalul căzu la pământ, se mai rostogoli însă înainte şi în timp ce jaguarul îi zdrobea oasele, el alunecă în apă, trăgând şi fiara după sine. Şi atunci se petrecu ceva de neînchipuit. Abia atinse jaguarul apa, că răcni înfiorător, ca în ghearele morţii şi cu sforţarea disperării ţâşni ca o săgeată prin apă, spre mal, poposi o clipă pe uscat, apoi o luă la goană în pampas.

Văzusem lămurit că avea labele pline de sânge. Mă uitai încremenit la Marian, care arăta spre hoitul cerbului, târât încetişor de curent spre Sud. Dar în jurul lui era o fierbere sălbatecă şi se părea aproape că mai trăia şi el, căci trupul se zvârcolea încă.

Apoi văzui ţâşnind în sus câţiva peşti şi atunci îmi dădui seamă de primejdia grozavă pe care o ascundea apa aceea.

— Doamne Dumnezeule, pirayaşii! strigai.

— Da – încuviinţă Marian – şi mare noroc am avut că nu ne-am hotărât să străbatem apa înot. Am fi fost sfâşiaţi, ia te uită, bietul cerb e aproape făcut bucăţele.

Da, aşa era.

Pirayaşii sunt peşti de mărimea crapului şi ei populează multe fluvii din America de Sud. Ating uneori lungimea de treizeci de centimetri, dar au nişte dinţi mai asculţi decât ai rechinului. Vai de omul sau animalul care încearcă să străbată înot o apă în care se află pirayaşi. Chiar dacă la-nceput nu se arată nici unul, ies la iveală însă cu miile când adulmecă o pradă. Şi prin numărul lor sfâşie carnea celui mai mare animal numai în câteva clipe.

„Rechini de apă dulce”, este o denumire potrivită pentru aceşti peşti grozavi.

— Groaznic! exclamai şi-mi ştersei fruntea de năduşeală.

— Şi cum trecem pe malul celălalt? întrebă Marian. Trebuie doar să-l salvăm pe omul acela. Era sau doctorul Neuhaus, sau Reichert, cinematografistul. Nu-i putem lăsa în mâinile indienilor.

— Fireşte că nu – zisei eu – dar cum trecem apa? N-avem cu ce construi o plută.

Pongo salvă însă situaţia şi de data aceasta.

— Pongo face, *Massers* ia bagajele lui Pongo, zise el.

Îşi scoase raniţa şi revolverele, păstrând în brâu numai cuţitul de spintecat rechini. Apoi măsură cu privirea distanţa până la celalalt mal şi făcu vreo douăzeci de metri înapoi în pampas.

— *Massers* bagă de scamă la indieni! zise el, apoi porni în goană spre fluviu.

Pongo ai nostru ştia totdeauna ce face; când ajunse lângă noi făcu o săritură de ştiucă, în aer – o săritură de vreo şase metri, pentru ca apoi să se cufunde în apa. Şi calculase atât de bine săritura, încât după numai două secunde ţâşni afara din apa lângă malul celălalt.

Şi atât de fantastică fu săritura lui, încât căzu pe mal cu jumătate de trup. În clipa următoare stătea în picioare în faţa tufelor în care-i bănuiam pe indieni.

II
ALŢI DUŞMANI

CU TOATA REPEZICIUNEA cu care ţâşnise prin apă Pongo al nostru, tot căpătase câteva muşcături ale grozavilor peşti, căci braţele îi erau pline de sânge.

Dar asta nu însemna mare lucru pentru credinciosul nostru camarad; el ştia că îndărătul tufelor pândea poate o moarte înfiorătoare şi înainte de a-mi reveni din uimirea pricinuită de fapta lui, el şi dispăruse în frunziş.

Priveam cu încordare într-acolo. Acum trebuia să se hotărască dacă tot mai stăteau la pândă indienii, căci deşi ştiau cu siguranţă că era cu neputinţă să străbatem râul, se poate să fi pus totuşi vreun om de pază acolo.

Şi, într-adevăr, auzirăm curând un ţipat scurt, apoi Pongo ieşi afară din tufiş.

— Totul va fi bine, *Massers!* exclamă el, mulţumit. Indieni plecaţi, sentinelă ameţit. Pongo taie acum copac ca *Massers* poate vine aici.

În toată graba tăie cu cuţitul său de rechini copăcei tineri înalţi de vreo şase metri, pe care îi legă apoi împreună cu liane groase. În felul acesta aveam o plută care putea duce bine o persoană. La unul din capete legă o liană lungă şi trainică, apoi împinse pluta în apă, tot mânând-o spre noi. Când Pongo ne trezi.

Marian se lăsă în genunchi pe mal şi prinse capătul plutei, sări pe ea şi se aşeză în mijloc.

— Robert, tu trebuie să mai aştepţi! zise el.

— Pongo va mai împinge odată pluta încoace.

Negrul şi începu să tragă pluta spre el, cu ajutorul lianei, în cele din urmă, o aduse cu bine la mal şi Marian sări pe uscat.

— Robert, trebuie să fii cu mare băgare de seamă! îmi strigă el. Aşează-te cu picioarele răsfirate şi ţine echilibrul!

Pongo împinse pluta iarăşi spre mine. O prinsei de capăt şi sării pe ea; când fui în mijloc, camaradul nostru începu s-o tragă spre dânsul.

Făcui adevărată echilibristică pentru a nu mă răsturna. Şi

aruncând o privire în apa din jurul meu, tresării speriat, căci lângă plută se îngrămădeau fioroşii pirayaşi, care adulmecaseră în mine o pradă binevenită.

— Nu te uita în apă! strigă Marian, în aceiaşi clipă. Prin asta poţi cel mult să-ţi pierzi echilibrul.

Şi aproape să mi se întâmple asta şi numai prin mişcări disperate ale braţelor izbutii să împiedec, în ultima clipă, ca pluta să nu se răstoarne. Marian scoase un slab ţipăt de spaimă şi Pongo trase îndată mai cu nădejde.

Dar din pricina asta se întâmplă o nouă nenorocire. Pluta era numai la doi metri de celălalt mal, când liana de care trăgea Pongo se rupse şi pluta începu s-o ia în josul apei, în voia ei.

Pongo înfăşură repede liana care-i rimase în mână şi-mi aruncă mie celălalt capăt. O prinsei, acum venea însă partea mai grea, tragerea plutei.

Cu mâna stângă mă ţinui încleştat de unul din beţe, iar liana pe care o ţineam sub braţ, o înfăşurai în jurul trupului.

Pongo începu să tragă cu băgare de seama şi după câteva minute chinuitoare, capătul plutei se izbi de mal. Marian se lăsă în genunchi şi o prinse. Mă târâi repede înainte şi răsuflat uşurat când mâinile mele atinseră pământul.

Dar îmi fusese scris să mai trec printr-o spaimă: picioarele îmi erau încă pe plută, când se desfăcură lianele cu care era legată. Beţele se împrăştiară în toate părţile şi eu căzui în apă cu partea dindărăt a trupului.

Marian mă înhăţă îndată şi mă trase cu putere pe mal. Dar deşi stătusem numai câteva clipe în apă, fusese deajuns ca vreo câţiva pirayaşi să-mi sfâşie pantalonii şi să mă muşte chiar de un picior.

— Slavă Domnului! exclamă Marian. Au fost clipe grozave.

Împreună că prietenul meu pătrunsei în tufiş, unde Pongo stătea lângă indianul ce zăcea nemişcat la pământ.

— Numai de ne-am putea înţelege cu el! zise Marian... O să-l silim să ne călăuzească la satul tribului său. În orice caz, trebuie să-l eliberăm pe europeanul care a fost prins în faţa ochilor noştri.

Privii la indianul care n-avea pe el decât nişte pantalonaşi de pânză. Părea sălbatec de tot şi nu-mi venea să cred că ne vom putea înţelege cu el.

Se mişcă, îşi trecu mâna peste tâmpla stângă unde avea un cucui mare, făcut de pumnul lui Pongo, apoi deschise ochii şi murmură câteva cuvinte neînţelese.

Când privirea îi căzu asupra noastră, el încremeni, apoi se răsuci deodată şi o zbughi cu iuţeala fulgerului în tufiş.

Dar Pongo era la datorie. Sări după el şi mai putu apuca pe indian de picioare. Cu o smucitură îl zvârlii înapoi, lângă noi.

Marian i se adresă în spanioleşte şi, spre mirarea noastră, individul răspunse, cam stâlcit, doar cât să-l putem înţelege:

— Tari fiu de la căpetenie. Albi trebuie moare pentru că a atins pe Tari.

— Păi atunci o să moară Tari întâi – spuse Marian, calm – şi Tari ne va călăuzi acum la sat, căci vreau să-l eliberez pe albul care a fost prins aici.

Pe chipul mândru şi întunecat ai indianului trecu un zâmbet răutăcios.

— Tari călăuzeşte pe albi – zise ei apoi.

— Bine, dar Tari să nu creadă că ne va putea trage pe sfoară şi va fugi – răspunse Marian – Tari va muri înainte de a scăpa.

Indianul se ridică şi zâmbi iarăşi, apoi se îndreptă spre o poteca îngustă, ce abia se vedea şi care ducea în pădure.

— Albi vine! zise el şi porni spre potecă.

Vrurăm să-l urmăm, Pongo însă îşi făcu loc înainte, căci o fi ghicit el ce vorbisem, noi.

— Mai bine Pongo în spatele indian – zise ei şi-şi trase cuţitul de rechini.

Acum fiul căpeteniei nu mai putea scăpa, căci la cea mai mică mişcare suspectă Pongo l-ar fi înjunghiat.

— Să vezi că ne atrage în vreo capcană, Mariane – zisei prietenului meu pe când ne alăturam de Pongo – nu-mi place deloc că s-a învoit numaidecât să ne conducă în satul său.

— Fireşte că va încerca totul ca să ne tragă pe sfoară –

încuviinţă Marian – de aceea şi trebuie să fim cu ochii în patru. Pongo va băga de seama îndată ce vom fi în apropierea satului şi atunci va trebui să-l legăm şi să-i punem căluş lui Tari acesta, pe urmă să aşteptăm întunericul nopţii. Am auzit că indienii din America de Sud sunt foarte superstiţioşi şi peste c-avem noroc la noapte să-l liberăm pe european.

— Să sperăm! zisei eu. Dar tocmai îmi adusei aminte că am făcut o mare nesocotinţă. Ar fi trebuit să mai dărâmăm câţiva copaci colo pe malul râului, pentru ca să putem trece înapoi apa în caz că izbutim să-l liberăm pe european.

— E drept ce spui tu – răspunse Marian – foarte rău că am uitat, acum însă e prea târziu.

Tăcurăm şi merserăm repede după Pongo, care-l păzea pe indianul dinaintea lui, cu cuţitul gata de zvârlit în mâna dreaptă.

Nu mai putea fi mult până să se înnopteze. Tocmai vroiam să-i spun asta lui Marian, când Pongo făcu un salt uriaş înainte.

Cu mâna stângă îl apucă de gât pe indian şi-l trase înapoi. Apăsa atât de tare încât Tari nu putu scoate nici un sunet şi după ce se zvârcoli puţin timp, atârnă ca o cârpă în pumnul camaradului nostru. Pongo se întoarse spre noi, duse la buze degetul arătător şi ne făcu semn cu capul să ne înapoiem.

Ne dădurăm cu câţiva paşi îndărăt, apoi Pongo zise în şoaptă:

— Indian vrut amăgeşte. Aici îndată altă potecă ce duce la sat Pongo văzut colibe, apoi înhăţat pe indian care vrut repede fuge.

Faptul era îmbucurător pe de o parte – pe de alta însă situaţia noastră era cam primejdioasă din pricina apropierii satului. De aceea ne retraserăm imediat şi mai mult, până ajunserăm într-un loc unde se afla un luminiş foarte mic îndărătul trunchiului enorm al unuia din ei ne oprirăm; acum nu puteam fi văzuţi de vreun trecător din sat.

— Pe indian trebuie să-l legăm şi să-i punem căluş – zise Marian – păcat că furnicile alea grozave au distrus şi sforile pe care le aveam în vechile noastre raniţe.

— Pongo face! spuse uriaşul.

Îl aşează pe indian la pământ şi din pantalonii lui tăie fâşii lungi, pe care le împleti. După ce le încercă trăinicia, îi legă pe Tari atât de bine, încât nici gând să se poată elibera.

Apoi, din pantalonii prizonierului făcu un căluş pe care i-l vârî în gură, legându-l pe după ceafă.

Nemulţumit cu atât, îl rezemă pe indianul leşinat de un copac, tăie câteva din lianele ce atârnau în jos şi-l legă pe Tari de trunchi.

— Aşa – spuse Marian, mulţumit, după ce Pongo sfârşise treaba – acum putem întreprinde în toată liniştea încercarea de eliberare. Haideţi să înaintăm şi să vedem cum stă situaţia.

Pongo păşi cel dintâi pe potecă, aplecat, cu cuţitul gata pregătit în mână. Când se apropie de locul de unde îi trăsese înapoi pe Tari, mişcările îi deveniră şi mai atente, iar în cele din urmă se lăsă în patru labe şi astfel se târî înainte.

Pe urmă se opri şi, întinzând capul, privi spre dreapta. Acolo se despărţea cărarea ce ducea în satul indienilor.

Pongo rămase câteva minute nemişcat, apoi se târî înapoi o bucată, se lipi de partea stângă a potecii şi, printr-un gest cu mâna, dădu de-nţeles lui Marian să se târască înainte.

Prietenul meu privi şi el cu mare atenţie pe după colţul primejdios. După câteva minute se târî înapoi şi-mi făcu loc mie. Când ajunsei la locul cu pricina, văzui că de la poteca pe care ne găseam, ducea un drum destul de larg spre un luminiş mare pe care se înălţau multe colibe de lemn.

În sat domnea mare fierbere, o dovadă că se întâmplase ceva cu toiul deosebit. Gândul mi se duse îndată la prizonierul pe care-l făcuseră indienii. Vroiau oare să-l omoare? Poate c-aveau de gând să-l jertfească vreunui zeu de-al lor.

Zadarnic căutai să-l descopăr pe european. Dar când mă târli ceva mai departe, observai că o colibă mare, în apropierea singurului copac ce se afla în luminiş, era păzită de patru indieni.

Aceştia ţineau în mâini arcurile pregătite şi nu-şi luau

ochii de la colibă. Acolo trebuia să fie, deci, prizonierul.

Asta era o lovitură grea pentru noi. Cum să ne strecurăm în satul agitat şi să-l liberăm pe cel atât de straşnic păzit? Nici întunericul nu ne va putea folosi mult, căci în apropierea colibei văzul strânse grămezi mari de vreascuri, cărora urma să îi se dea foc.

Un indian înalt şi mai în vârstă se ivi acum. Avea o mutră mândră şi întunecată şi văzui că cei patru paznici luară o atitudine plină de respect. Trebuia să fie căpetenia şi când mă gândii la asta, îmi bătu ia ochi şi marea asemănare dintre el şi prizonierul nostru.

Spuse câteva cuvinte către paznici, care dădură din cap cu însufleţire. Îşi întoarse apoi privirea şi se uită de-a lungul drumului pe care priveam şi eu. Părea nerăbdător.

Îmi trăsei imediat capul înapoi, căci se putea ca omul să mă zărească.

— Ce e? întreba Marian care văzuse mişcarea mea.

— S-a ivit căpetenia – răspunsei – l-am recunoscut îndată după asemănarea cu Tari. Privea tocmai de-a lungul acestui drum, de aceea mi-am retras capul îndată. Părea nerăbdător – probabil că-l aşteaptă pe fecioru-său.

— Se prea poate – încuviinţă Marian – şi trebuie să fim cu băgare de seamă, căci probabil că va trimite oamenii să-l caute. Nu cumva te-o fi zărit?

— Nu cred, căci n-am văzut să i se fi schimbat mutra.

— Sălbatecii ăştia îşi pot stăpâni uşor impresiile – zise Marian – socot că e mai bine să ne ascundem undeva până s-o întuneca bine. Să mergem în luminişul unde se află prizonierul nostru.

Ne ridicarăm repede şi merserăm înapoi, între timp Tari îşi venise în fire. Marian ne făcu un semn şi păşi spre un copac, îndărătul căruia Tari nu ne putea nici vedea, nici auzi.

— Mai e o jumătate de ceas până se va înnopta – şopti el – şi e mal bine să fim cu luare-aminte. Mi-e teamă că te-a văzut totuşi căpetenia, dragă Robert. Tocmai pentru că-l aşteaptă cu nerăbdare pe fiul său, privirea-i era cu siguranţă mai ascuţită ca oricând. Se poate să te fi zărit, dar nici n-a clipit, ca să nu se dea de gol.

— Drace, se poate să fie chiar aşa! Şi ce facem acum?

Marian privi în susul copacului sub care stăteam.

— Ne căţărăm într-însul – zise el apoi, dar pe şoptite – pentru ca Tari să nu ne audă. Colo sus putem aştepta în linişte până s-o înnopta.

Marian se cătară prinzându-se cu mâinile de o liana groasă şi în curând dispăru printre crengile de jos ale copacului.

Eu îl urmai, în vreme ce Pongo mai rămase jos ascultând cu încordare dacă nu cumva indienii se şi apropiau. Când fui la înălţimea celor dintâi crengi, văzui că era foarte uşor de urcat mai departe. Mă puteam căţăra de pe o creangă pe alta, ca pe o scară.

Curând dădui de Marian, care se afla destul de sus.

— Vino-ncoace! şopti el. De aici se vede poteca pe care trebuie să vie indienii.

Într-adevăr, întâmplarea făcea să poată fi văzută poteca. Şi abia luai loc lângă Marian, că el mă şi apucă de braţ.

Văzui în aceeaşi clipă că se iviseră patru făpturi negricioase, patru indieni, care se târau cu băgare de seamă înainte, având în mâini arcuri încordate.

— Păcat! murmură Marian. Îl vor găsi pe Tari şi-l vor elibera. Vroiam să-l ţin ca ostatec, ca să fac schimb cu el, pentru european.

Tresărirăm amândoi, căci deodată creanga pe care stăteam se cutremură uşor. Dar nu era decât Pongo, care se căţărase fără zgomot.

— Indienii vin, *Massers!* şopti el. Vor elibera prizonier. A, sunt acolo!

Descoperise locul pe unde se putea privi printre crengi şi se uită cu atenţiune la cei patru Indieni, care înaintau cu şovăială.

— Le este frică – zise el, dispreţuitor – nu bine, *Massers,* să prindem pe cei patru oameni?

Propunerea nu era rea. În felul acesta aveam cinci ostateci, printre care şi fiul căpeteniei – şi asta era probabil cea mai puternica arma a noastră.

Marian chibzui câtva timp, apoi zise:

— Pongo are dreptate – trebuie să încercam. O să fie cam

greu, în schimb va merge mai lesne pe urma eliberarea prizonierilor.

III
O NOAPTE CU PERIPEŢII

PLANUL ERA BUN, dar cum să-l aduci la îndeplinire? Aveam patru duşmani împotriva noastră, care erau foarte prevăzători şi bănuitori şi la chemarea cărora se vor ivi mulţi războinici. Eu nu prea îmi dădeam seamă în ce fel se gândea Marian să-i atace prin surprindere pe Indieni.

— Vom vedea noi! exclamă deodată prietenul meu şi apucă liana, ca să-şi dea drumul în jos.

Dar Pongo îi ţinu de mână şi întrebă mirat:

— *Masser* Farrow vrea duce jos? Pongo crezut că sare pe indieni, când ei liberează prizonierul. Noi trece acum pe copac de care legat Tari. El nu poate preveni ceilalţi indieni.

— Ai dreptate! exclama Marian bucuros. La asta nu m-am gândit. Bravo, Pongo, fără tine n-am fi făcut nici-o scofala. Negrul făcu o mutră stingherită – nu-i plăceau laudele – apoi privi în juru-i şi arătă spre o cracă groasă ceva mai jos de noi.

— Pe acolo poate trece bine dincolo – zise ei.

Ferindu-se să facă zgomot, el coborî pe creanga care ajungea până la coroana copacului alăturat. Eu şi cu Marian îl urmarăm.

Cu dibăcia lui înnăscută, Pongo alese un drum care ne duse de-a dreptul în frunzişul copacului de care-l legase pe fiul căpeteniei. Acest copac avea crengi groase cu frunza deasă, care ajungeau până la vreo doi metri de pământ.

Pongo coborî mult şi se aşeză pe burtă pe creanga, care se întindea deasupra lui Tari. Noi rămaserăm pe una ceva mai sus; de unde-l puteam vedea bine pe prizonier.

Tari smucea de legături, încercările sale rămâneau însă zadarnice. Deodată se opri şi ridică repede capul. Trebuia să fi auzit ceva – de sigur că se apropiau consângenii săi.

Atunci începu să smucească cu atâta furie, încât liana groasă cu care îl legase Pongo de copac, scârţâia şi trosnea. Şi îndeplinea mişcările acestea la intervale atât de regulate, încât pârâiturile sunau ca nişte semnale.

— Foarte iscusit! îmi şopti Marian. A, uite că şi-a făcut

efectul.

Fără nici un zgomot cei patru indieni se iviră în luminiş. Când auziră pârâiturile acelea rămaseră locului o clipă, apoi se târâră repede spre copac.

Scoaseră exclamaţii înăbuşite, apoi se repeziră la fiul căpeteniei, ca să-l dezlege.

— Atenţiune, fii gata de sărit! şopti Marian.

Ca o umbră mare şi grea Pongo zbură în jos.

Prin puterea căderii sale culcă la pământ trei indieni. Al patrulea rămase câteva clipe încremenit, apoi se prăbuşi şi el.

Marian îşi dăduse îndată seamă de momentul potrivit şi se aruncase de-a dreptul asupra acestui al patrulea indian, aşa încât nici aceste nu mai avu vreme să scoată vreun ţipăt.

Aşteptam acum, gata de sărit, poate era nevoie să intervin. După cum văzui, Marian se descotorosi de potrivnicul său prin lovituri de pumn. Pumnii lui Pongo izbeau de asemenea cu sete în indieni, unul se târa în patru labe şi căuta să se facă nevăzut în tufişul apropiat.

Socoti momentul venit şi-mi dădui drumul de pe cracă, de-a dreptul peste indianul acesta şi-l întinsei lat la pământ.

De spaimă, omul rămase nemişcat sub mine, fără să scoată un sunet.

N-aveam însă încredere într-însul, de aceea îl înhăţai de ceafă cu mâna stângă, îi apăsai capul de pământ, scosei cu dreapta revolverul şi-l izbii cu patul în tâmplă.

El se zvârcoli o clipă, apoi rămase nemişcat.

— Bravo! zise încet Marian, îndărătul meu. Acum leagă-l repede!

Pongo îl şi leagă de copaci pe cei doi potrivnici ai săi.

Tăiai fâşii lungi din pantalonii indianului leşinat – după cum îl văzusem pe Pongo făcând la Tari – le răsucii şi-l legai pe omul meu.

După ce îl mai vârâi un căluş pe gură, veni Pongo lângă mine, examina dacă făcusem bine treaba, pe urmă îl ridică pe individ şi-l legă de un copac, cu nişte liane groase.

Când sfârşi, se lăsa întunericul.

— Ah! exclamă Marian în aceeaşi clipă. Nu e bine ce am

făcut. Trebuie să-i pitim în aşa fel pe cei cinci indieni, încât dacă îi vor căuta ai lor să nu poată fi găsiţi. Aşa dar, să-i târâm în desiş.

— Mariane, indienii tot au să-i găsească, căci acum pe întuneric vom lăsa cu siguranţă urme lămurite. De ce deci să mai pierdem vremea cu ascunsul lor?

— Într-o privinţă ai dreptate – încuviinţă Marian – totuşi, ar fi în orice caz foarte bine dacă i-am putea ascunde aşa fel să nu poată fi găsiţi.

— *Massers,* prizonieri aduce în copaci, acolo leagă bine, propuse Pongo.

— Bine zici – exclamă, vesel Marian – tot tu ai găsit calea cea mai bună, Pongo. Dar cum să facem asta? Pe întuneric va fi cam greu.

— Pongo caţără în copac, aruncă jos liana, *Massers* leagă prizonieri, Pongo trage în sus.

În vreme ce vorbea încă se şi prinsese de o liană şi se caţără în sus, dispărând în frunziş.

După câteva clipe căzu jos o liană potrivit de groasă şi Pongo şopti de sus:

— *Massers* leagă prizonierii!

Încă pe când camaradul nostru se urcase în pom, Marian tăiase legăturile care-l ţineau de copac pe Tari şi-l târâse de acolo. Îl legarăm repede de capătul lianei, prietenul meu dădu comanda: „Sus” şi în clipa următoare trupul indianului urca.

Transportul acesta se repetă de cinci ori la rând, apoi Pongo veni jos şi zise:

— Prizonierii bine ascunşi. Pongo legat zdravăn, el nu poate libereze.

— Minunat! făcu Marian. Acum avem o acoperire, dacă ne va paşte nenorocul şi vom fi prinşi. Nu cred să se împotrivească indianul ăl bătrân să ne redea libertatea în schimbul fiului său şi a celorlalţi patru războinici.

— Atunci ne putem duce fără teamă în sat – propusei eu – dacă vom căuta să pătrundem pe furiş şi să-i liberăm pe european, s-ar putea cel mult să ne pomenim cu vreo câteva săgeţi otrăvite.

— De care bănuiesc că ţi-e cam frică – zise Marian – dar

să încercăm totuşi, poate izbutim.

Cu tot curajul de care dădeam dovadă făcând propunerea aceasta, simţii o nelinişte ascunsă când părăsirăm luminişul şi păşirăm pe poteca îngustă.

Fireşte că Pongo mergea în frunte. Îndărătul lui venea Marian, iar eu la urmă.

Ne ţineam unul de altul şi mergeam la pas. În cele din urmă Pongo se opri. Ajunsese la drumul care ducea spre satul indienilor. După câteva clipe uriaşul se-ntoarse spre noi şi şopti:

— Focuri mari arde. Va fi foarte greu furişează.

— Atunci trebuie să-ncercăm să ne croim un drum prin desiş – hotărî Marian, după ce chibzui câteva clipe – putem spera astfel să ajungem neobservaţi în apropierea colibei în care se află europeanul.

— *Massers* merge mai departe, poate mai adânc în pădure încă un drum spre sat – zise Pongo.

Avea dreptate camaradul nostru, căci era lesne de presupus că indienii nu vor avea numai un singur drum spre satul lor.

Pongo merse cu băgare de seamă mai departe. Câteva clipe putui vedea nelămurit trupul său, cu lumina care cădea pe poteca noastră de pe drumul spre sat.

Indienii trebuiau să fi aprins, deci, focuri mari, de vreme ce lumina lor ajungea atât de departe.

Marian porni al doilea prin fâşia aceasta luminoasă. Înainte de a-l urma aruncai o privire pe după colţ şi văzui în faţa colibei, unde presupuneam că se afla europeanul, arzând două focuri mari. Doi indieni cu arcurile în mână stăteau nemişcaţi acolo.

Şi îndărătul colibei ardeau focuri. Aşa dar şi acolo stăteau paznici. Din pricina aceasta era cu neputinţă să ne apropiem fără să fim văzuţi.

Sării repede peste drumul luminat. Tovarăşii mei mi-o luaseră cu mult înainte. Probabil că iuţiseră pasul, ca să găsească mai repede un al doilea drum în sat.

Un simţământ nelămurit mă făcu, însă, să şovăi a-l urma imediat; statui locului şi ascultai, poate le auzeam paşii sau alte zgomote.

Dar totul rămase tăcut înaintea mea. Descoperiseră camarazii mei ceva suspect şi erau nevoiţi să stea liniştiţi, ca să asculte?

Atunci nici eu nu trebuia să mă mişc, altminteri i-aş îi putut aduce în mare primejdie.

Se scurseră câteva minute care mi se părură ceasuri. Nu auzeam nimic de la Marian şi Pongo. Dac-ar fi mers mai departe, atunci ar fi observai până acum lipsa mea şi Pongo s-ar îi înapoiat cu siguranţă, ca să vadă ce-i cu mine.

Aşa dar, nu se putea decât ca el să fie undeva înaintea mea, unde stăteau nemişcaţi, ameninţaţi de ceva. Ochii mi se obişnuiră acum încetul cu-ncetul cu întunericul. La vreo trei paşi puteam vedea lămurit, dar nu-l putui vedea nici pe Pongo, nici pe Marian, Trebuia deci să înaintez atâta cât să le pot zări umbra.

Ca să pot face asta fără zgomot, mă lăsai pe patru labe şi-ncepui să mă târăsc încetişor.

Avui nevoie de câteva minute până să străbat, doi sau trei metrii. Mă oprii şi privii cu încordare înaintea mea. Lumina focului care cădea de pe potecă în spatele meu nu mai ajungea pana aici şi nu mai vedeam acum decât la cel mult o jumătate de metru înaintea mea.

Îmi încordai iarăşi auzul, totul rămâne însă cufundat în tăcere.

Deodată, tresări speriat. Îndărătul meu, în tabără indienilor, se stârnise zarvă. Se auzeau glasuri, femeile ţipau, copiii scânceau. Ceva cu totul deosebit trebuia să se fi întâmplat.

Apoi răsună un glas puternic, care strigă câteva cuvinte. Şi imediat larma se potoli, făcându-se tăcere deplină. În aceeaşi clipă îmi dădui seama cu groază că numai Marian şi Pongo puteau fi cei ce prilejuiseră zarva aceea. Trebuie să fi căzut în mâinile indienilor.

Glasul poruncitor se auzi iarăşi. Probabil că era căpetenia, care trimitea alte iscoade, ca să mă prindă pe mine. Căci indienii ne văzuseră pe toţi trei la râu.

Trebuia să mă pun la adăpost, ca să le pot veni în ajutor camarazilor. Înapoi nu mă puteam duce – căpetenia ştia că cunoşteam acest drum şi în primul rând acolo va trimite

oameni. Dacă însă urmam să merg mai departe, cădeam cu siguranţă în aceeaşi capcană care le fusese întinsă şi camarazilor mei.

Luând o hotărâre bruscă scosei cuţitul ascuţit şi începui să tai o spărtură în desiş, spre partea dreaptă a potecii.

Crengile şi curpenii tăiaţi le dădui încetişor la o parte şi făcui astfel un gang în care puteam pătrunde.

Trecură minute de îngrijorare până ajunsei atât de adânc în desiş încât şi picioarele îmi dispărură de pe potecă.

După ce trăsei cu picioarele crengile tăiate, ca să acopăr gaura, rămasei în aşteptare.

Şi deodată auzii lămurit paşi târşâiţi, apropiindu-se binişor. Trebuiau să fie mai mulţi oameni cu tălpi moi la încălţăminte, căci mai mult decât auzeam paşii îi simţeam pe terenul moale.

Paşii ajunseră acum drept în faţa locului unde mă aflam eu. Îmi ţinui răsuflarea şi în fiecare clipă mă aşteptăm să aud o exclamare de triumf şi să-mi simt picioarele înhăţate.

Dar paşii se îndepărtară cu băgare de seamă. Răsuflai uşurat. Dacă iscoadele nu dădeau de mine, puteam face mult pentru salvarea camarazilor mei.

Până una-alta însă trebuia să am răbdare. Daci îmi părăseam ascunzătoarea înainte de vreme, puteam primejdui totul.

În sat răsună iarăşi glasul poruncitor. Îmi închipui că iscoadele trimise după mine se întorseseră şi îşi depuseseră raportul – adică: nu mă găsiseră.

Deodată auzii un zgomot foarte ciudat, numai la un metru înaintea mea. Se părea că cineva râcâie de zor pământul. Mă gândii îndată la vreun armodial care îşi săpa probabil un gang nou. Sau o fi găsit vreo pradă îngropată – poate vreun cadavru ascuns acolo de indieni.

Nu ştiu cum îmi veni gândul acesta, dar începui îndată să prelungesc gangul îngust în desiş.

Deodată văzui înaintea mea o lucire slabă de lumină şi după ce mai tăiai câteva crengi, zării în mijlocul desişului un luminiş potrivit de mare.

Văzui îndată, după diferite grămezi de piatră, că acolo era un loc de îngropăciune. Lângă un morman de pietre din

apropierea mea un armodial râcâia de zor pământul. Luai repede un pumn de pământ şi-l azvârli în animal, care dispăru repede în desiş.

Privii apoi cu atenţie locul deasupra căruia luna, care răsărise în vremea asta, îşi arunca lumina ei palidă. Nimic nu se clintea, nu vedeam nici un indian şi îmi dădui cu părerea ca locul acesta misterios era ocolit de locuitorii satului în timpul nopţii.

Ma târâi afară în luminiş şi rămăsei în ascultare îndărătul unui morman de pietriş – mormântul vreunui indian. Atunci îmi veni în gând, însă, că şeful tribului, căpetenia, va trimite din nou iscoade după mine. Acum aveam cel mai bun prilej să acopăr deschizătura pe care o făcusem în desiş. Mă întorsei repede şi mă târâi înapoi. Când ajunsei la partea de unde tăiasem gangul, văzui îndată cât de bine făcusem că mă întorsesem.

Poteca era luminată de lună şi fiecare indian care ar îi trecut pe acolo ar fi trebuit să vadă neapărat urmele lăsate de mine.

Pusei gaura în rânduială şi potrivii crengile în aşa fel, încât ochiul cei mai ager n-ar fi putut vedea nimic chiar la lumina zilei. Când fui gata cu treaba asta şi vrui să mă târăsc înapoi în luminiş, auzii iarăşi paşii câtorva oameni.

Rămăsei nemişcat. Printr-o spărtură îngustă între crengi puteam cuprinde cu privirea poteca. Şi după câteva clipe văzui trecând patru indieni care îşi roteau privirile de jur-împrejur.

Trecură însă de mine, fără să observe ceva din ce făcusem eu. Mai aşteptai câteva minute, apoi mă înapoiai în „cimitir”.

Presupuneam că din locul acesta voi găsi o potecă spre sat. După ce iscodii cu privirea şi mă încredinţai că nu e nimeni pe acolo, mă târâi printre morminte.

Satul se afla spre nord-est. Alesei drumul prin mijlocul grămezilor de pietre, căci tot se putea ca nişte paznici să se aţină pe marginea luminişului, chiar dacă se fereau de morminte.

După ce mă strecurasem printre şirurile de pietriş, zării într-adevăr pe marginea de nord-est a luminişului o

spărtură îngustă în desiş. Acolo trebuia să fie cărarea ce ducea la satul indienilor.

După ce iscodii cu privirea în juru-mi şi nu descoperii nimic suspect, străbătui în grabă partea de luminiş care mă despărţea de intrarea în desiş.

Acolo era într-adevăr începutul unei poteci.

Mă ferii să mă ridic în picioare şi mă tara în patru labe de-a lungul cărării înguste şi întortocheată.

După cum mă aşteptam, nu se ivi nimeni. După câteva minute ajunsei la capătul potecii.

Putui cuprinde cu ochii luminişul întins pe care se afla satul indienilor – pretutindeni ardeau focuri mari şi domnea o fierbere ca niciodată poate pe timpul acesta.

Pricina nu putea îi decât capturarea camarazilor mei şi probabil şi faptul că iscoadele trimise nu dăduseră de urma mea.

Pentru mine se punea acum chestia să nu mă las prins şi să iscodesc unde se aflau Marian şi Pongo, ca să-i pot elibera. Presupusei că ei trebuiau să fie lângă sau în coliba mare, în apropierea căreia ardeau focurile păzite cu atâta străşnicie.

Acolo trebuia musai să ajung şi pentru scopul acesta era neapărată nevoie să străbat satul.

Stătui mult timp la marginea luminişului privind spre sat. Apoi mă târâi spre dreapta în jurul colibelor, ţinându-mă mereu la adăpostul desişului.

IV
PONGO EROUL

AJUNSEI CURÂND la un loc unde puteam vedea coliba viu luminată şi bine păzită.

La cele două laturi ale el, pe care le puteam vedea, stăteau paznici, în vreme ce în faţa intrării se adunaseră o ceată de indieni. Erau oameni mai în vârstă şi aveau în mijlocul lor pe căpetenie care îi întrecea pe toţi ca înălţime.

Din toate părţile începură şi sosească grupuri formate din câte doi sau trei inşi, care comunicară ceva căpeteniei. Chipul mândru şi întunecat al indianului înalt deveni din ce în ce mai aspru şi după ce şi ultimul grup îşi depusese raportul, el încrucişă braţele pe piept şi îşi aţinti privirea în gol. Ceilalţi indieni păstrară o tăcere plina de respect.

Era lesne să-mi închipui că rapoartele oamenilor mă priveau pe mine. Ei vestiseră dispariţia mea şi căpetenia bănuia de sigur ca voi încerca totul ca să-i liberez pe prizonieri. Afară de asta, fără îndoială că mai presupunea că fiul sau şi celelalte iscoade se aflau în puterea mea. Poate că Marian i-o şi spusese..

Pe când mă gândeam la astea, căpetenia se îndreptă spre intrarea colibei mari şi striga înăuntru câteva cuvinte. Cât p-aci să scot un strigat când văzui ieşind afară pe Marian, Pongo şi alţi doi europeni cu hainele sfâşiate. Pe unul din aceştia îl cunoşteam, era omul pe care-l înhăţaseră indienii la râu în faţa ochilor noştri.

Căpetenia ridici glasul şi începu să vorbească într-o spaniolă corectă. Se întoarse spre Marian şi zise:

— Tovarăşul d-tale a dispărut, *senor,* dar prin asta nu s-a îmbunătăţii de fel situaţia d-tale. D-ta şi camaradul d-tale negru, ca şi ceilalţi doi europeni, trebuie să muriţi pentru ca aţi pătruns în ţara noastră.

— De murit trebuie să moară fiecare odată şi odată – răspunse Marian, foarte calm – fireşte ca dacă se va întâmpla ceea ce spui, atunci camaradul meu, care este liber, va ucide şi el pe fiul d-tale Tari şi pe ceilalţi patru indieni. Aşa stand lucrurile, aştept moartea foarte liniştit.

Văzui bine că şeful tribului îşi muşca buzele, apoi spuse însă, cu un gest dispreţuitor:

— Când s-o face ziuă vom găsi pe fiul meu şi cei patru oameni, de asemenea şi pe camaradul d-tale, cu care veţi avea plăcerea să muriţi împreună.

Marian izbucni în râs şi zise:

— Pun rămăşag că n-ai să găseşti pe nimeni, l-am dus pe prizonieri într-un loc unde nici dracul nu-i găseşte. Şi locul acesta nu-l vom destăinui, chiar dacă oamenii d-tale vor pune mâna pe camaradul meu.

— Cunosc eu mijloace ca să-ţi dezleg limba – râse căpetenia, batjocoritor – şi ţi-o voi dovedi îndată.

Strigă câteva cuvinte indienilor din juru-i şi un rânjet drăcesc se ivi atunci pe buzele tuturor. Mă speriai la gândul că probabil căpetenia vroia să-i tortureze pe camarazii mei, ca să afle astfel locul unde erau ţinuţi prizonierii.

Asta trebuia să împiedec chiar cu preţul vieţii mele. Trăsei repede amândouă revolverele, mă ridicai în picioare, cu spatele la desiş şi aşteptai.

Un indian lat în spete sări la cel mai apropiat foc şi smulse de acolo două crengi aprinse. Una o dădu căpeteniei şi împreună cu el se aşeză în faţa lui Marian.

— Vezi d-ta, senor – zise căpetenia, batjocoritor şi plimbă făclia pe dinaintea prietenului meu – dacă nu mi spui imediat unde se afla fiul meu şi ceilalţi oameni, îţi ard ochii, ei, cum hotărăşti?

Apropie creanga aprinsă de ochiul stâng al lui Marian, iar indianul celălalt făcu aceiaşi lucru la ochiul drept. Văzui că prietenul meu strângea fălcile, dădu capul puţin înapoi şi scrâşni:

— Poţi să mă şi orbeşti, de spus nu spun nimic. Fiul d-tale o să fie mâncat de viu de furnici.

Căpetenia râse batjocoritor:

— Orbirea e încă puţin – zise el – mai cunosc eu alte mijloace ca să-ţi dezleg limba. Aşa dar, încă odată te întreb: unde sunt prizonierii? Repede, n-am timp de aşteptat!

Cele două făclii se apropiară îngrijorător de ochii lui Marian. Nu mai puteam aştepta. Ridicai repede mâna dreaptă, ţintii şi trăsei de două ori la rând.

Scoţând ţipete asurzitoare căpetenia şi indianul de lângă ei căzură grămadă. Ştiam că nu ne puteam aştepta la cruţare, de aceea trăsesem în cap.

O clipă ceilalţi indieni rămaseră încremeniţi. Apoi, însă, răcnind sălbatic, se năpustiră spre locul unde mă aflam. Mai aveam douăsprezece gloanţe în încărcător şi începui să trag unul după altul, liniştit de tot.

Detunăturile se amestecară cu ţipetele de moarte ale celor nimeriţi. Când şase indieni zăceau la pământ, ceilalţi şovăiră să mai înainteze. Mă ridicai imediat, văzui că, deocamdată, Marian şi Pongo nu erau ameninţaţi şi o zbughii repede de acolo, spre poteca ce ducea la locul de îngropăciune.

Acolo eram în siguranţă peste noapte. Când fui lângă potecă, putui cuprinde cu privirea luminişul printr-o trecătoare îngustă dintre colibe.

Cele opt gloanţe trase le înlocuisem între timp.

Şi asta a fost salvarea camarazilor mei, căci văzui ca mai mulţi indieni se năpustiseră cu cuţitele asupra lor.

Cu toată spaima ce mă cuprinse, ridicai totuşi repede armele. Primejdia în care pluteau camarazii, mă făcu să-mi recapăt sângele rece.

În primele gloanţe se năpustiră la pământ şi indienii care stăteau mai aproape de tovarăşii mei. Şi, ca şi înainte, ceilalţi se dădură repede înapoi.

Marian, Pongo şi cei doi europeni se aflară deodată singuri în faţa colibei. Larma din sat creştea. Femeile răcneau, copiii ţipau, bărbaţii înjurau. Nu mai exista căpetenie, de aceea domnea harababură.

Mi se păru ca aud zgomote care se apropiau. Cu siguranţă că indienii vroiau să-mi facă de petrecanie. Mai aruncai repede o privire spre camarazi şi atunci văzui că Marian îi împingea în colibă pe ceilalţi doi europeni, în vreme ce Pongo smulse din mâna cadavrului căpeteniei făclia aprinsă şi-i urmă pe ceilalţi.

Mă furişai de-a lungul desişului până ajunsei la cărarea ce ducea la locul de înmormântare. Aici mă simţii în siguranţă, în sfârşit. Mersei numai câţiva paşi, până la cea dintâi cotitură, apoi mă oprii şi încărcai revolverul din nou.

Curând auzii zgomote care dovedeau apropierea indienilor. Întinsei capul pe după cotitură şi văzui făpturile negricioase care se opriră ia începutul potecii.

Presupuneau, probabil, ca fugisem la locul de îngropăciune, nu cutezau însă să apuce pe potecă, prin întuneric, l-aş fi putut împuşca lesne, dar nu vroiam să întărât şi mai mult pe locuitorii satului.

Deodată se auziră împuşcături în sat. Recunoscui detunăturile revolverelor lui Marian. Or fi izbutit camarazii mei să se elibereze şi reintraseră în posesiunea armelor.

Apoi răsună răcnetul de luptă al lui Pongo, căruia îi urmă o tăcere adâncă de câteva clipe, după care se auziră răcnete de spaimă şi gemete de durere.

Trebuia să le arat camarazilor unde mă aflam. Izbucni într-un râs cu hohote şi pe urmă trăsei asupra făpturilor negricioase ale paznicilor, care stăteau nemişcaţi la capătul potecii.

Efectul fu fulgerător. Doi căzură la pământ, în vreme ce ceilalţi o luară la sănătoasa. Mai râsei odată cât mă mai ţineau puterile şi strigai Imediat: „Marian, Marian” Râsesem ca să-i înspăimânt pe indieni.

După câteva clipe auzii în apropiere două împuşcături din arma lui Marian, apoi iarăşi răcnetul de luptă al lui Pongo, căruia îi urmară urlete de spaimă.

Îl strigai din nou pe prietenul meu şi în cele din urmă zării pe camarazi dând buzna în gangul îngust, urmaţi de cei doi europeni. Mă-ntorsei şi alergai spre locul de îngropăciune.

— Aici suntem în siguranţă până dimineaţa, zisei, strângând mâinile lui Marian şi Pongo.

Indienii nu îndrăznesc să vie pe întuneric la locul acesta.

— Minunat! făcu prietenul meu. Atunci putem chibzui în deplină linişte ce avem de făcut. Situaţia noastră continuă să fie grea, deşi deocamdată noi suntem stăpâni. Cum ieşim însă de aici?

Îi lămurii repede că tăiasem un gang în desiş, de pe cărarea ce trecea pe lângă sat.

— Asta e cât se poale de bine! spuse Marian. Înseamnă să suntem salvaţi. Deocamdată e zăpăceală mare în sat. Trebuie să ne căţărăm repede în copacii unde se afla

prizonierii noştri. Avem un ostatec bun în Tari, fiul căpeteniei, care prin moartea tatălui sau, i-a moştenit „tronul”. Nimeni nu ne va ataca atâta timp cât îl ţinem în puterea noastră.

— Bine, atunci să mergem repede într-acolo – zisei eu – dar cine sunt domnii aceştia.

— Neuhaus; Reichert, se prezentară cei doi.

— Ah, sunt domnii dispăruţi, pe i-am căutat noi? făcui, mirat. Îmi pare bine Nu vă mai credeam în viaţa, deoarece vânătorul Calcalet ne spusese ca nu aveţi de unde lua apă.

— N-a lipsit mult, zise doctorul Neuhaus, strângându-mi mâna. Calcalet ala ne-a dus într-un loc lipsit de apă, unde nu se afla decât o mare mlaştina sărată. Acolo ne-au găsit apoi indienii, mai mult morţi decât vii.

— Haide, domnule doctor, stărui Marian. Toate astea le vei putea povesti mai târziu. Acum trebuie să ne punem la adăpost. Înainte, Robert, arată-ne gangul pe care l-ai croit în desiş!

Alergai repede printre morminte şi mă vărai în deschizătura făcută de mine, strecurându-mă printr-însa cât mai repede cu putinţă. Când dădui de ieşirea cealaltă, mă oprii să trag cu urechea, dar neauzind nimic suspect dădui la o parte crengile ce acopereau gaura şi ieşii pe poteca.

Camarazii şi cei doi europeni mă urmară iar la urmă veni Pongo. Larma în sat sporise iarăşi. Un glas puternic domina zarva şi doctorul Neuhaus zise îndată:

— Cunosc vocea asta. E a celui de-al doilea fiu al căpeteniei, care cunoaşte şi el limba spaniola. El stăruie să fim ucişi cât mai repede. Dânsul va lua acum conducerea tribului şi e un om foarte energic, după cum ştiu din proprie experienţă.

— Atunci înainte! Trebuie să ne punem cât mai repede la adăposti zise Marian. Robert, tu iei conducerea!

Pornirăm în goană pe poteci. Când ajunserăm la drumul ce ducea în sat. Mă încredinţai întâi că nu e nici o iscoadă pe aproape, apoi sării mai departe şi ajunsei curând în luminişul în ai cărui copaci erau legaţi prizonierii noştri.

Nu trecu mult şi se iviră Marian cu cei doi nemţi – numai Pongo lipsea.

— Sus, sus! stărui prietenul meu. Las-că vine Pongo. El îi iscodeşte pe indieni care vor să pună la cale o expediţie pentru căutarea noastră. După cât se pare. Robert, caţără-te tu întâi şi ajută domnilor să se urce şi dumnealor! Nenorocirile prin care au trecut i-or fi slăbit.

— Când e vorba să ne salvăm suntem tari – răspunse doctorul.

Şi, într-adevăr, atât el cât şi operatorul cinematografic se arătară îndemânateci şi puternici; curând erau alături de mine pe creanga trainică.

Marian se căţără şi ei şi spuse:

— Domnii trebuie să urce şi mai sus. Robert, poartă tu de grijă să găsească un loc bun! Ar fi mai bine dacă v-aţi lega, domnule doctor. Va trebui să rămânem toată noaptea în copac şi din cauza oboselii prea mari aţi putea cădea jos.

— Mă îngrijesc eu de asta! zisei repede. În schimb tu vezi ce e cu Pongo!

— Bine, mă voi înapoia încă odată, poate sunt în măsură să-i ajut dacă o fi în primejdie.

— Dacă până în cinci minute nu eşti înapoi, viu după tine! zisei, apoi îi invitai pe cei doi camarazi noii să mă urmeze.

Cu băgare de seamă ne căţărăm în coroana copacului uriaş.

Trecurăm pe lângă cei cinci indieni, pe care Pongo îi aşezase pe diferite crengi de care îi legase, în cele din urină găsii un loc unde cei doi eliberaţi puteau sta bine. Tăiai dintr-o liană groasă două bucăţi şi-i legai, ca să nu cadă jos.

Apoi coborâi repede, dar la jumătatea drumului, Marian îmi ieşi înainte.

— Rămâi sus! îmi spuse el, vesel. Pongo e dat dracului! E îndărătul meu. Sau mai bine vino, îl putem ajuta.

În lumina pală din frunzişul copacului zării umbra camaradului nostru, care se căţăra încetişor în sus. Când fu aproape de noi văzui că purta în braţe un trup neînsufleţit. Uimit, vrui să întreb ce însemna asta, când se auzi o larmă sălbatică dinspre satul indienilor.

Când interveni o pauză scurtă în gălăgia asta, Marian râse şi zise:

— Cred şi eu că s-au speriat. Haide, ia-l în primire pe

ăsta!

Pongo se opinti şi ridică trupul neînsufleţit, astfel că-l puturăm prinde lesne. Îl traserăm repede pe creangă – în clipa următoare Pongo fu lângă noi şi zise liniştit:

— Pongo leagă acum indian. *Massers* merge sus!

Îl aşeză pe leşinat pe creanga pe care se afla, apoi îi tăie îmbrăcămintea că să facă legături dintr-însa.

Urcai după Marian, care se aşeză lângă cei doi nemţi.

— Aşa – zise el – acum putem spune că suntem într-adevăr salvaţi, Pongo al nostru e un geniu, zău aşa!

— Dar ce-a făcut? întrebai, curios. Şi cine e prizonierul ăsta nou?

— E ai doilea fiu ai căpeteniei răspunse Marian, râzând. Trebuie să fie un bărbat viteaz, căci tocmai vroia să pornească în urmărirea noastră, în fruntea unei cete de războinici, când Pongo l-a înhăţat din desiş şi la ameţit. Abia acum au băgat de seamă indienii dispariţia lui, după cât se pare. Pongo mi-a istorisit ce-a făcut, în câteva cuvinte, aşa cum îi este felul, dar mi-am dat eu seamă cum s-au desfăşurat lucrurile. Încă înainte, în sat, când tu, Robert, prin faimoasele tale împuşcături ne-ai prevenit, am avut putinţa să ne eliberăm, mulţumită energiei sale.

— În ce fel? întrebai eu. L-am mai văzut dând buzna în colibă, cu o făclie aprinsă. Ce-a făcut?

— A trebuit să ţin făclia – spuse Marian – şi deoarece, din păcate, n-aveam cuţite la noi, Pongo şi a întins mâinile legate deasupra flăcărilor, până când funiile s-au rupt. Îţi dai seamă ce-nseamnă asta!

— Sfinte Dumnezeule, atunci trebuie să-şi fi ars mâinile! exclamai, îngrozit.

— Â căpătat arsuri destul de serioase, deşi a fost cu băgare de seamă, dar asta nu l-a împiedecat, totuşi, să se strecoare afară din colibă. Văzusem că bagajele şi armele noastre au fost duse în coliba căpeteniei şi Pongo a izbutit să le scoată afară. Apoi am fugit şi ţi-am auzit glasul şi împuşcăturile.

— Drace! exclamai, cu însufleţire. Pongo e într-adevăr un erou, cum rar se vede. Acum am câştigat partida, căci amândoi fiii căpeteniei sunt în mâinile noastre. Afară de

asta îşi vor fi dat seamă indienii că nu e de glumit cu noi. Socot că mâine dimineaţă ne vom putea înţelege cu dânşii.

— Fiul al doilea al căpeteniei, Atra, e foarte duşmănos faţă de europeni – interveni doctorul Neuhaus – i s-o fi făcut cândva o nedreptate pe care n-o poate uita. Cred că ne va face greutăţi mari.

— Dar îl avem în puterea noastră, domnule doctor – râsei eu – acum trebuie şi facă ce-om orândui noi, altfel nu o să-i meargă bine.

— Ia mai las-o, Robert, nu fii atât de sigur de izbândă! zise Marian. Atra ăsta o fi atât de fanatic, încât îşi va da propria viaţă, numai să fim şi noi ucişi. Trebuie să te gândeşti că l-a văzut murind pe tatăl său.

— Dar fratele său, care e, probabil, pretendent la demnitatea de căpetenie, va consimţi să stea de vorbă cu noi – zisei eu – mâine va fi destul de muiat.

— În sfârşit, vom vedea! spuse Marian. Acum să-ncercăm să dormim! Ah, uite că vine şi Pongo.

— *Massers* doarme liniştit! zise uriaşul negru. Pongo trezeşte când indieni vine la copac. Ne puteam bizui pe auzul său minunat astfel că ne aleserăm locuri bune pe nişte crengi, ne legarăm acolo cu liane, ca să nu cădem şi curând adormirăm.

V
PE VIAŢĂ ŞI PE MOARTE

NOAPTEA SE SCURSE în deplină linişte. Abia răsărise soarele, strecurându-şi razele prin frunzişul copacului nostru, când Pongo ne trezi.

Cu băgare de seamă ne lăsarăm mai jos, până puturăm cuprinde cu privirea terenul liber de sub copac. Rămaserăm liniştiţi, căci trebuia să vedem mai întâi ce atitudine iau indienii.

Cum băgase de seamă Pongo apropierea lor era o taină pentru mine, căci nu putui auzi nimic, oricât îmi încordai auzul. Deodată, însă, făpturi negricioase se furişară prin micul luminiş de sub noi.

Erau vreo zece indieni, toţi înarmaţi cu arcuri şi săgeţi otrăvite. Îi văzui examinând cu luare-aminte urmele, pe care fireşte că le lăsaserăm în bălăriile de lângă copac.

Apoi, ca la o comandă, priviră în sus. În aceeaşi clipă, însă, detunară două împuşcături din revolverul lui Marian şi celor doi indieni din faţă le zburară arcurile din mână. Prietenul meu dovedise o dibăcie uimitoare.

El vroise s-arate indienilor că vegheam, dar n-a vrut să-i mai întărâte, rănind pe cineva. Şi îşi atinse ţinta pe deplin. Câteva clipe indienii ramaseră ca încremeniţi, apoi, scoţând ţipete de spaimă, o zbughiră cu toţii în desişul ocrotitor.

— Ei, nu-nţelegeţi? strigă Marian în jos, în limba spaniolă. Cine mă pricepe să iasă afară fără teamă, nu-i facem nimic!

Se scurseră câteva clipe, apoi un glas sfios răspunse:

— *Senor,* eu pricep, N-o să trageţi?

— Nu, nu tragem, ieşi la iveală!

Un indian bătrân, care făcea o impresie foarte respectabilă, veni în luminiş. Se vedea că are încredere în făgăduiala lui Marian, căci nu mai părea deloc speriat.

— *Senor,* l-aţi ucis pe fratele meu, căpetenia – zise el – amândoi fii lui şi patru iscoade au dispărut. Predă-te, împreună cu tovarăşii d-tale, *senor,* altminteri trebuie să vă ucidem!

Marian izbucni în râs, apoi răspunse:

— Cei doi fii ai căpeteniei şi cele patru iscoade sunt în puterea noastră. Poate c-o să le dăm drumul, dacă ne putem depărta în toată siguranţa.

Bătrânul făcu o mutră cu totul aiurită, apoi spuse, şovăitor:

— Dacă aşa stau lucrurile, *senor,* atunci trebuie să vorbesc mai întâi cu fraţii mei. Mă înapoiez îndată.

— Bine – zise Marian – cer să ne lăsaţi să plecăm nesupăraţi. Prizonierii ne vor însoţi până vom fi la adăpost, apoi le vom da drumul. În aceste condiţii îi vom cruţa. Dacă veţi continua să ne hărţuiţi, prizonierii trebuie să moară.

— Voi sta de vorbă cu fraţii mei – zise bătrânul, cu privirea întunecată – fireşte, *senor,* aveţi mult curaj şi arme bune. Totuşi, dacă fiii căpeteniei vor fi omorâţi, atunci nu mai există salvare nici pentru dv., căci vom da foc pădurii.

Eu mă cam speriai, dar Marian râse.

— Mai avem şi alte mijloace, pe care nu le bănuieşte nimeni – zise el – dacă vrem, nimicim tot satul şi asta imediat. Dar nu ţinem să omorâm oameni zadarnic. Cer răspuns grabnic dacă primiţi propunerea mea, altminteri fiii căpeteniei sunt pierduţi.

Bătrânul nu răspunse el se-ntoarse şi părăsi luminişul.

— La asta nu m-aş fi gândit! făcui eu, surprins. Credeam că voi vârî frica în indieni. Se pare, însă, că sunt oameni energici şi foarte mândri.

— Da, cu deosebire familia căpeteniei, din care face parte şi bătrânul acesta – zise doctorul Neuhaus, care coborâse şi el împreună cu Reichert – mă tem, domnilor, că ne-aţi eliberat fără folos. Prin curajul dv. n-aţi făcut decât să vă vârâţi în mare primejdie. Indienii vor da foc pădurii, chiar dac-ar fi să piară şi ei în flăcări.

— De asta mă tem şi eu – încuviinţă Marian – în sfârşit, să aşteptăm să vedem ce-or hotărî indienii. Dar hai să stăm de vorbă cu Tari, poate că s-a muiat destul acum ca să sprijine propunerea noastră.

Pongo ne însoţi mai sus în copac şi ne arătă locul unde-l legase pe fiul căpeteniei, pe care-l capturasem încă la fluviul cu pirayaşi.

Tânărul indian, în vârstă ca de vreo douăzeci şi cinci de

ani, părea foarte obosit. Pongo îi scoase căluşul şi Marian îi aduse la cunoştinţă că părintele său e mort, ca fratele său împreună cu alţi patru indieni sunt de asemenea prizonieri şi că bătrânii tribului se sfătuiau acum cu privire la propunerea noastră.

Tari fu foarte îndurerat de cele auzite, apoi zise în spanioleşte:

— *Senor,* Tari vorbeşte cu bătrânul Chabo, când el întoarce. Tari se învoieşte cu ce spus *senor.*

— Bine – zise Marian – atunci te vom lăsa jos. Dar cer ca tratativele să fie duse în limba spaniolă. Dacă se va rosti un singur cuvânt între limbă necunoscută nouă, te ucid.

Tari dădu din cap numai. Pongo tăie liana cu care tânărul era legat de copac, îl luă apoi pe prizonier în mâna stângă şi coborî încetişor cu el. Aşteptarăm câteva minute pe una din crengile de jos – şi bătrânul Chabo se ivi ier în luminiş.

— Fraţii mei sunt pentru luptă – strigă ei spre noi – vă vom omorî.

— Bine, atunci îi vom omorî noi întâi pe prizonieri – răspunse Marian, fără să se turbure – asta o să v-o spună chiar Tari.

Abia acum observă bătrânul pe fiul căpeteniei legat. Poate că nu crezuse mai înainte că era într-adevăr în mâinile noastre, îi văzui tresărind speriat şi holbându-se la Tari. Acesta strigă:

— Chabo, *senorii* vor să ne dea drumul dacă le îngăduim să se depărteze nesupăraţi. Eu sunt înţeles cu propunerea asta. Spune bătrânilor că eu sunt acum căpetenia.

— Bine, o să le spun – zise Chabo şovăind – dar vezi că Dura ridică pretenţii asupra demnităţii de căpetenie şi e pentru luptă.

— Dura nu poate deveni căpetenie atâta timp cât trăim noi! răspunse Tari, enervat. Eu poruncesc că *senorii* pot pleca.

Înălţând din umeri bătrânul se întoarse şi vru să părăsească iar luminişul. Atunci ieşi brusc din desiş un tânăr indian – un individ lat în spete, cu chipul posomorât şi fioros.

Cât ai clipi din ochi îndreptă spre noi arcul şi strigă:

— Dura e căpetenie, trebuie să muriţi!

Dar înainte de a putea slobozi săgeata otrăvită, un fulger ţâşni pe lângă noi, în jos. Scoţând un horcăit de moarte, Dura se clătină pe spate, apoi se prăbuşi la pământ. În gâtlejul său se înfipse cuţitul de rechini al lui Pongo.

Câteva clipe Chabo rămase ca încremenit, lângă muribund, apoi îşi întoarse faţa iar spre copac şi zise încet şi rar:

— Tari este căpetenie. Dacă el porunceşte că străinii pot pleca, atunci aşa să fie!

— Aţi auzit, *senores!* spuse Tari, uşurat. Dă-ne drumul, apoi puteţi pleca nestingheriţi!

— Nu aşa – râse Marian – nu e chiar atât de uşor. N-am nici un pic de încredere în fratele d-tale Atra. Stărui deci ca să ne însoţiţi până vom fi în deplină siguranţă.

Cuvintele lui Marian păreau să strice înţelegerea, căci Tari strigă, mândru:

— Nu vor să mă creadă *senorii?* Atunci vom începe lupta.

— Pe d-ta te cred – răspunse Marian, calm – dar în fratele d-tale nu prea am încredere. D-tale îţi voi da drumul, pe fratele d-tale însă îl voi lua cu noi, până ne vom fi îndepărtat deajuns.

— Fratele meu trebuie şi asculte de mine – zise Tari, scurt – coborâţi din copac şi plecaţi repede. Pe noi lăsaţi-ne aici legaţi! Nici un războinic nu va cuteza să vă atace. Ăsta e ultimul meu cuvânt.

Ne aflam în mare încurcătură. Dacă plecam fără prizonieri, e drept că ne puteam îndepărta mai repede, în schimb nu mai aveam ostateci.

Dar se părea că noua căpetenie era hotărât şi moară mai curând, decât să renunţe la pretenţia sa. L-am fi dat crezare cu dragă inimă, n-aveam însă de unde să-l cunoaştem pe indienii din America de Sud.

Doctorul Neuhaus, care coborâse neobservat, ne scoase din îndoieli.

— Puteţi avea încredere în căpetenie – zise el în nemţeşte – în privinţa asta indienii aceştia sunt oameni de cuvânt. Să plecăm cât mai repede!

Atunci Marian se apleci deasupra lui Tari şi fără să spună

o vorbă, îi tăie legăturile.

— Să coborâm împreună! zise el apoi.

În timp ce doctorul Neuhaus strigă tovarăşului său de suferinţă să se dea jos, Pongo urcă repede în copac, ca să ne aducă bagajele şi puştile.

Surprins de tot, Tari îl urmă pe prietenul meu.

Bătrânul Chabo veni spre noi – cu mutra cam întunecată, e drept – şi zise, politicos:

— *Senorii* sunt liberi. Puteţi merge unde poftiţi.

— Foarte frumos! spuse Marian, cam în batjocură. Ne vom îndepărta cât mai repede din ţinutul acesta.

La vremea asta, cei doi nemţi şi Pongo veniseră şi ei jos. Camaradul nostru negru scoase cuţitul din gâtlejul lui Dura, apoi ne dădu raniţele şi puştile. Chabo şi Tari se uitară ia el cu priviri temătoare, căci avuseseră destule dovezi de puterea lui neasemuită.

— Domnule Farrow – zise doctorul Neuhaus – aş propune să pornim pe poteca asta care duce spre nord-vest. În felul acesta, după un marş de vreo trei ceasuri, am ieşit de pe teritoriul indienilor. Colo sus se află ascuns şi bagajul nostru, pe care am vrea să-l luăm. Sunt filme foarte valoroase în el.

— Bine, putem face şi aşa – încuviinţă Marian – asta înseamnă că nu mai trebuie să străbatem apa cu peştii ăia grozavi. Cum mergem însă înainte, pe urmă, domnule doctor?

— Vom căuta să ajungem în oraşul cel mai apropiat. De acolo mergem sau îndărăt la coasta de răsărit, sau încercăm să străbatem continentul spre apus. Dar mărturisesc că prefer să merg înapoi.

— Aşa o să şi facem – interveni Reichert – deoarece avem material cinematografic foarte frumos.

— Păi, domnilor, mai aveţi timp să vă gândiţi la asta! spuse Marian. Trebuie să ne punem la adăpost, deocamdată. Haidem, indienii aşteaptă! Mergem, aşa dar, spre nord-vest.

Salutarăm din cap pe Chabo şi Tari, care răspunseră foarte posomorâţi, apoi pornirăm pe poteca ce ducea pe lângă sat. Marian mergea în frunte, eu după el, apoi veneau

cei doi nemţi, iar Pongo la urma.

Ţineam revolverele în mână şi iscodeam mereu împrejur. Vreun arcaş ascuns ar fi putut ucide lesne, din desiş, pe vreunul din noi; se părea însă că indienii erau hotărâţi să se ţină de cuvânt. Fără să vedem pe nimeni trecurăm pe dinaintea satului lor.

Să îi mers vreo cinci minute, când auzirăm îndărătul nostru strigăte. Marian zise imediat:

— Mai repede, lucrurile pot deveni primejdioase pentru noi.

— Ce… ce vrei să spui? exclamă Neuhaus.

— Presupun că Atra e liber acum şi a pornit în urmărirea noastră. El nu se va ţine de făgăduiala dată de fratele său. Şi deoarece o fi cunoscând foarte bine ţinutul acesta, înseamnă că ne aflăm în mare primejdie, căci ne poate ajunge pe poteci ascunse ca să ne întindă vreo cursă.

— Tot ce se poate! făcu doctorul Neuhaus, îngrijorat. Atra ăsta e în stare de orice. Dar ce putem face?

— Să fim cu ochii-n patru şi să iuţim pasul, răspunse Marian.

Merseserăm noi şi înainte destul de repede, dar acum prietenul meu începu să alerge în toată regula. Noi eram obişnuiţi cu asemenea marşuri forţate în dogoarea unei păduri tropicale, dar Neuhaus şi Reichert începură îndată să se tânguie. Ei nu puteau îndura prea mult timp această situaţie, caci erau prea slăbiţi, la urma celor îndurate în satul indian.

— N-avem încotro, trebuie să-l aşteptăm pe Atra! zise Marian, în cele din urmă, oprindu-se din mers. E mai bine aşa decât să-i lăsăm să ne ia prin surprindere. Să căutăm acum un loc unde să avem putinţa de o bună apărare. Se prea poate să aducă cu sine şi câţiva partizani.

Marian porni încet înainte şi privi cu luare-aminte în juru-i. Apoi arătă spre o mică adâncitură a potecii, pe dreapta. Acolo fusese doborât de vreo furtună un copac uriaş, care se vârâse aproape orizontal în lianele şi mlădiţele celorlalţi arbori. Rădăcinile sale atârnau deasupra potecii.

— Aici ne putem ascunde bine – zise Marian – haideţi, domnilor, căutaţi acoperire dedesubtul rădăcinilor!

Cu sprijinul nostru, Neuhaus şi Reichert se vârâră sub rădăcinile încâlcite ale copacului. Erau, cât se poate de bine adăpostiţi acolo.

Marian examină arborele uriaş, apoi îmi spuse:

— Robert, trebuie să te caţeri pe trunchi. De acolo poţi vedea bine, printre crengi, pe potecă. Eu cu Pongo mă voi aşeza aici, dedesubtul rădăcinilor de jos. În felul acesta suntem şi noi bine adăpostiţi şi putem vedea imediat orice duşman.

Curând ne aflam la posturile noastre.

Se scurseră minute de încordare grozavă. Atra trebuia să vie în curând, dacă ne văzuse într-adevăr. Pe mine mă cuprinse enervarea, indianul acesta răzbunător cunoştea bine pădurea – îmi spuneam – şi fără îndoială că ştia şi că aici se afla copacul acesta dezrădăcinat, care oferea o ascunzătoare atât de bună.

Mai aruncai o privire în drum, apoi mă întorsei şi... mă pomeni privind în ochii scăpărători de furie a lui Atra care se ivise în spatele nostru, fără să facă cel mai slab zgomot, pe cine ştie ce poteci cunoscute numai de el. Se căţărase pe trunchiul copacului şi stătea ghemuit numai la doi paşi de mine.

Încremenirea mea ţinu doar o clipă.

Apoi ridicai revolverul şi când Atra puse mâna pe arc să tragă, glonţul meu îl nimeri între ochi.

Fără un geamăt căzu pe spate şi se rostogoli de pe copac, în desiş.

Sării jos – Marian şi Pongo ieşiseră din ascunzătorile lor – şi în grabă le povestii cele întâmplate.

— Care va să zică a fost mai viclean decât îmi închipuiam eu – spuse Marian – dar hai să ne vedem de drum, căci te pomeneşti că-l urmează tovarăşii săi.

— Să-l aşezăm aici pe potecă – propusei eu – ca să-l poată îngropa cel puţin.

Pongo scoase repede din desiş cadavrul fiului căpeteniei, îl rezemarăm de copacul doborât, apoi pornirăm mai departe prin pădure.

Acum nu ne mai temeam de urmărire. După trei ceasuri de drum, doctorul Neuhaus ne spune că suntem în

siguranţă. Ne aflam pe teritoriul unui alt trib, prieten europenilor.

Eram toţi veseli. Ne atinserăm ţinta, salvând din mare primejdie pe cei doi nemţi dispăruţi. Şi simţământul acesta ne răsplătea de toate necazurile prin care trecusem.

*

* *

După doua zile ajunserăm în orăşelul Cangaya pe malul fluviului Bermeja. Aici, Neuhaus şi Reichert îşi luară rămas bun de la noi – un rămas bun mişcător. Ne erau foarte recunoscători pentru ceea ce făcusem ca să-i salvăm de la o moarte sigură. Se simţeau fericiţi, căci în drum găsiserăm, în ascunzătoarea ce şi-o aleseseră, bogatul material ce-l adunaseră în cursul expediţiei lor.

Ne-am fi putut înapoia cu dânşii, dar Marian fu de părere că, de vreme ce tot eram în inima ţării, puteam străbate continentul, ca să mai vedem câte ceva.

N-aveam de ce să fiu împotrivă. Mai atinsesem noi odată coasta de apus a Americii de Sud, dar numai în treacăt, destui însă ca să ne dăm seamă că erau multe lucruri interesante de văzut.

Pornirăm la drum, cu gândul să vizităm Bolivia şi Peru. N-aveam de unde să bănuim, însă, că vom întâmpina aventuri extraordinare cu prilejui acesta. Ţi le voi povesti cu alt prilej, dragă George – încheia doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **INDIENII DIN AMERICA DE SUD.**

În numărul următor:

ÎN BOLIVIA.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro